

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja
Komisja Finansów Publicznych
FPB-020-1-2012

Druk nr 716
Warszawa, 29 sierpnia 2012 r.

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu Komisja Finansów Publicznych wnosi projekt ustawy:

- o zmianie ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych.

Do reprezentowania stanowiska Komisji w pracach nad projektem ustawy została upoważniona poseł Agnieszka Kołacz-Leszczyńska.

Przewodniczący Komisji

(-) Dariusz Rosati

USTAWA
z dnia .....

o zmianie ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych

Art. 1.

W ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2012 r. poz. 855) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 36 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do umów o kredyt konsumencki zawieranych przez kasy stosuje się przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715, Nr 165, poz. 984 i Nr 201, poz. 1181).”;

2) w art. 83:

a) w pkt 2, w art. 38 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rezerwę obowiązkową banków stanowi wyrażona w złotych część środków pieniężnych w złotych i walutach obcych zgromadzonych na rachunkach bankowych, środków uzyskanych ze sprzedaży papierów wartościowych, z wyjątkiem papierów wartościowych zabezpieczonych hipotecznie o okresie wykupu powyżej 5 lat oraz listów zastawnych o okresie wykupu powyżej 5 lat, oraz innych środków przyjętych przez bank podlegających zwrotowi, z wyjątkiem środków przyjętych od innego banku krajowego, a także środków przyjętych od banku zagranicznego na podstawie umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy lub środków pozyskanych z zagranicy na co najmniej 2 lata oraz środków pozyskanych na podstawie umów o prowadzenie indywidualnych kont emerytalnych oraz indywidualnych kont zabezpieczenia emerytalnego w rozumieniu przepisów o indywidualnych kontach emerytalnych oraz indywidualnych kontach zabezpieczenia emerytalnego.”,

b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) w art. 43 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. W przypadku zagrożenia płynności spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych, NBP może udzielić Kasie Krajowej kredytu na zasilenie funduszu stabilizacyjnego, o którym mowa w art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2012 r. poz. 855), pod warunkiem ustanowienia odpowiedniego zabezpieczenia.”;

3) art. 84 otrzymuje brzmienie:

„Art. 84. W ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, z późn. zm.¹⁾) w art. 75 w ust. 1 po pkt 9 dodaje się pkt 9a w brzmieniu:

„9a) ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2012 r. poz. 855);”;

4) w art. 85 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. Celem nadzoru nad rynkiem finansowym jest zapewnienie prawidłowego funkcjonowania tego rynku, jego stabilności, bezpieczeństwa oraz przejrzystości, zaufania do rynku finansowego, a także zapewnienie ochrony interesów uczestników tego rynku przez realizację celów określonych w szczególności w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawie z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych, ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych, ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym, ustawie z dnia 15 kwietnia 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego, ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych oraz ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.”;

5) art. 88 otrzymuje brzmienie:

„Art. 88. Przepisy art. 50 ust. 4 i art. 64 ust. 1 pkt 1a ustawy zmienianej w art. 81, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, mają zastosowanie po raz pierwszy do sprawozdań finansowych za rok obrotowy rozpoczynający się w roku, w którym ustawa weszła w życie.”;

6) w art. 91 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W terminie 24 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy w przypadku wyczerpania środków funduszu stabilizacyjnego, o którym mowa w art. 55, i wystąpieniu zagrożenia stabilności systemu spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych, Narodowy Bank Polski może udzielić Kasie Krajowej kredytu krótkoterminowego, na uzupełnienie środków tego funduszu, w celu realizacji zadań, o których mowa w ust. 1 oraz art. 36, pod warunkiem ustanowienia odpowiedniego zabezpieczenia.”.

Art. 2.

Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

---

¹⁾Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 180, poz. 1280, z 2008 r. Nr 70, poz. 416, Nr 116, poz. 732, Nr 123, poz. 803, Nr 141, poz. 888, Nr 171, poz. 1056 i Nr 216, poz. 1367 oraz 2009 r. Nr 3, poz. 11, Nr 18, poz. 97 i Nr 168, poz. 1323.

Uzasadnienie

Celem projektu ustawy o zmianie ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych jest dostosowanie treści niektórych przepisów ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, zwanej dalej „ustawą o SKOK”, do aktualnie obowiązującego stanu prawnego.

Wyrokiem z dnia 12 stycznia 2012 r. w sprawie ustawy o SKOK (sygn. Kp 10/09, M.P. poz. 20) Trybunał Konstytucyjny orzekł o niekonstytucyjności niektórych przepisów tej ustawy.

Konsekwencją tego wyroku było podjęcie przez Sejm uchwały z dnia 28 czerwca 2012 r., w której została usunięta niezgodność wskazanych przez Trybunał Konstytucyjny przepisów ustawy o SKOK z Konstytucją.

W związku z tym, że od dnia uchwalenia ustawy o SKOK do dnia jej opublikowania upłynęły prawie trzy lata, istnieje konieczność dostosowania niektórych jej przepisów do obowiązującego stanu prawnego.

Proponowane zmiany do ustawy o SKOK zawarte są w art. 1 projektu ustawy.

Zmiana pierwsza jest konieczna ze względu na wejście w życie nowej ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, która zastąpiła ustawę z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim.

Zmiany projektowane w punkcie drugim mają na celu dostosowanie treści ustawy o SKOK do ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o indywidualnych kontach emerytalnych oraz indywidualnych kontach zabezpieczenia emerytalnego oraz art. 43 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim.

Zmiana projektowana w punkcie trzecim jest zmianą legislacyjną wynikającą z nowego brzmienia art. 84 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

Zmiana zaproponowana w punkcie czwartym projektowanej ustawy jest konsekwencją uchwalenia ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.

Zmiany w punkcie piątym i szóstym dotyczą przepisów przejściowych ustawy o SKOK, które wymagają nowelizacji w związku z upływem terminów do podjęcia określonych czynności przewidzianych w tych przepisach.

Projektowane przepisy, zdaniem wnioskodawców, powinny zostać uchwalone i opublikowane jeszcze w okresie *vacatio legis* ustawy o SKOK, tak aby dostosować przepisy ustawy o SKOK do obowiązującego stanu prawnego. W związku powyższym proponuje się, aby ustawa weszła w życie z dniem ogłoszenia. Skutkiem prawnym uchwalenia przedkładanego projektu będzie usunięcie niezgodności przepisów ustawy o SKOK z obowiązującym stanem prawnym.

Ustawa nie wywołuje skutków społecznych, gospodarczych ani finansowych.

Projekt niniejszej ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Warszawa, 5 września 2012 r.

BAS-WAPEiM-2216/12

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej komisijnego projektu ustawy o zmianie ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Agnieszka Kołacz-Leszczyńska)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2012 r., poz. 32), sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Projekt ustawy nowelizuje ustawę z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2012 r., poz. 855), zwaną dalej „ustawą o SKOK z 2009 r.”. Projekt zmienia ustawę, która nie weszła jeszcze w życie (ustawa ta ma wejść w życie dnia 27 października 2012 r., z wyjątkiem art. 24 ust. 5 i art. 83 pkt 1 i 2, które mają wejść w życie od dnia 27 stycznia 2014 r. oraz art. 24 ust. 6, który ma wejść w życie w dniu 27 kwietnia 2013 r.). Projekt ustawy nowelizuje również ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (NBP) (Dz. U. z 2005 r. Nr 1, poz. 2, z późn. zm.), ustawę z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, z późn. zm.) i ustawę z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. Nr 157, poz. 1119, z późn. zm.).

Celem projektu ustawy jest, jak wskazuje projektodawca w uzasadnieniu projektu, dostosowanie przepisów ustawy o SKOK z 2009 r., od przyjęcia której minęło prawie trzy lata, do zmian, które w tym okresie zaszły w prawie. W tym celu:

- w art. 36 ust. 3 ustawy o SKOK z 2009 r. uwzględniono odwołanie do obecnie obowiązującej ustawy o kredycie konsumenckim (art. 1 ust. 1 projektu ustawy);
- art. 38 ust. 2 ustawy o NBP dostosowano do ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o indywidualnych kontach emerytalnych oraz indywidualnych kontach zabezpieczenia emerytalnego (Dz. U. Nr 116, poz. 1205). Ponadto nowelizowany art. 43 ustawy o NBP przewiduje możliwość udzielania Kasie

Krajowej przez NBP kredytu na zasilenie funduszu stabilizacyjnego (art. 1 ust. 2 projektu ustawy);

- art. 75 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej stanowić będzie, że wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie określonym w ustawie o SKOK z 2009 r. będzie wymagać uzyskania zezwolenia (art. 3 projektu ustawy);
- art. 2 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, określający cele tego nadzoru, uwzględnia przyjęcie ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2011 Nr 199, poz. 1175) (art. 4 projektu ustawy).

Projekt ustawy zawiera przepisy intertemporalne. Przewidują one, że obowiązki dotyczące sprawozdań finansowych SKOK, wynikające z ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2009 r, Nr 152, poz. 1223 j.t. ze zm.), będą miały zastosowanie za rok obrotowy rozpoczynający się w roku, w którym ustawa wejdzie w życie (art. 5 projektu ustawy). Ponadto, w okresie 24 miesięcy od dnia, w którym ustawa wejdzie w życie, NBP będzie mógł udzielać Kasie Krajowej kredytu krótkoterminowego, na uzupełnienie środków funduszu stabilizacyjnego (art. 6 projektu ustawy).

Ustawa ma wejść w życie z dniem ogłoszenia (art. 11 projektu ustawy).

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

Przepisy projektu ustawy należy ocenić pod kątem następujących wymogów ustanowionych w prawie UE:

2.1. Swoboda przedsiębiorczości i świadczenia usług

Artykuł 49 akapit 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TfUE) zakazuje ograniczania swobody przedsiębiorczości obywateli jednego państwa członkowskiego na terytorium innego państwa członkowskiego. Zakaz ten obejmuje również ograniczenia w tworzeniu agencji, oddziałów lub filii przez obywateli danego państwa członkowskiego, ustanowionych na terytorium innego państwa członkowskiego. Artykuł 52 ust. 1 TfUE stanowi jednak, że postanowienia rozdziału TfUE zawierające przepisy dotyczące swobody przedsiębiorczości oraz środki podjęte na ich podstawie nie przesadzają o zastosowaniu przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych przewidujących szczególne traktowanie cudzoziemców, uzasadnione względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego.

Swobodę usług gwarantuje art. 56 TfUE, który zakazuje ograniczeń w swobodnym świadczeniu usług wewnątrz Unii w odniesieniu do obywateli państw członkowskich mających swe przedsiębiorstwo w państwie członkowskim innym niż państwo odbiorcy świadczenia. Usługami, w rozumieniu traktatów, są świadczenia wykonywane zwykle za wynagrodzeniem w zakresie, w jakim nie są objęte postanowieniami o swobodnym przepływie towarów, kapitału i osób. Przepisy uszczegółowiające traktatowe przepisy

ustanawiające tę swobodę zawarto w dyrektywie 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (Dz. Urz. UE L 376 z 27.12.2006, str. 36), zwanej dalej „dyrektywą usługową”.

2.2. Dyrektywa bankowa

Przepisy projektu ustawy należy również ocenić pod kątem wymogów dyrektywy 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (Dz. Urz. UE L 177 z 30.6.2006, str. 1), zwanej dalej „dyrektywą bankową”. Dyrektywa ta ustala warunki podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe. Instytucjami tymi, zgodnie z jej art. 4, są przedsiębiorstwa, których działalność polega na przyjmowaniu depozytów lub innych funduszy podlegających zwrotowi od ludności oraz na przyznawaniu kredytów na swój własny rachunek. Instytucjami finansowymi są również instytucje pieniądza elektronicznego w rozumieniu dyrektywy 2000/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością (Dz. Urz. UE L 275 z 27.10.2000, str. 39, polskie wydanie specjalne rozdz. 6, t. 3, s. 343).

2.3. Pomoc państwa

Projekt ustawy należy również ocenić pod kątem zgodności z art. 107 ust. 1 TfUE zakazującym państwom członkowskim udzielania przedsiębiorcom pomocy. Przewiduje on, że z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w traktatach, wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Przepisy unijne nie definiują pojęcia „pomocy państwa”. Z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) wynika jednak, stanowi ją wsparcie udzielone przedsiębiorstwu przez państwo członkowskie lub przy użyciu jego zasobów, mające charakter selektywny, które grozi zakłóceniem lub zakłóca konkurencję i wymianę handlową między państwami członkowskimi (T-34/02 *EURL Le Levant 001 i in. p. Komisji*). Warunki te muszą być spełnione kumulatywnie: niespełnienie choćby jednego z nich oznacza, że nie występuje zakazana pomoc państwa.

Na gruncie art. 107 TfUE pojęcie „przedsiębiorstwa” jest rozumiane szeroko. Uznawana jest za nie każda jednostka zaangażowana w działalność gospodarczą, niezależnie od jej statusu prawnego i sposobu finansowania (wyroki Trybunału Sprawiedliwości w sprawach C-41/90 *Höfner p. Macroton i 170/83 Hydrotherm p. Compact*, pkt 11). Działalność gospodarcza oznacza

natomiast każdą działalność polegającą na oferowaniu na rynku towarów lub usług, przy czym przeważający nie jest zarobkowy charakter tej działalności, lecz działanie na rynku, na którym oferowane są towary i usługi pozostające w rzeczywistej lub w potencjalnej konkurencji (wyroki Trybunału Sprawiedliwości w sprawach C-35/96 *Komisja p. Włochom*, pkt 36 i C-180/98 i C-184/98 *Pavlov*, pkt 75). Pomoc jest przyznawana przedsiębiorstwu przez państwo członkowskie, gdy pochodzi z jego zasobów bezpośrednio lub pośrednio, a udzielenie pomocy jest przypisywane temu państwu (wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-379/98 *PreussenElektra AG*). W przypisaniu państwu udzielenia pomocy istotne jest wykazanie, że stanowi ono część polityki określonej przez władze krajowe. Przez korzyść, o której stanowi art. 107 ust. 1 TfUE, rozumie się natomiast uprzywilejowanie o charakterze gospodarczym, które może przybierać różne formy (np. dotacji, zwolnienia ze świadczeń, gwarancji kredytowej, nieodpłatnego przeniesienia gruntu). Kolejna przesłanka uznania korzyści za pomoc państwa – selektywność (szczegółność), jest wypełniona wówczas, jeżeli pomoc ma taki charakter, że sprzyja określonym przedsiębiorstwom lub sektorom gospodarki. Selektywność ustala się zestawiając przedsiębiorstwa, które w świetle celu realizowanego przez planowany środek, są w porównywalnej sytuacji prawnej i faktycznej (wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-143/99 *Adria-Wien*). W końcu, by pomoc państwa była niedozwolona, musi grozić zakłóceniem lub zakłócać konkurencję¹ i wymianę handlową między państwami członkowskimi. Pomoc wpływa na wymianę handlową, gdy wzmacnia pozycję danego przedsiębiorstwa w porównaniu z innymi przedsiębiorstwami konkurującymi na rynku wewnętrznym (wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie 730/79 *Philip Morris Holland BV p. Komisji*, pkt 11). Rzeczywisty wpływ pomocy publicznej na konkurencję i handel między państwami członkowskimi nie musi być rzeczywiście udowodniony, wystarczające jest wykazanie potencjalnej wskazanie możliwości jego wystąpienia (wyrok Sądu Pierwszej Instancji w sprawie T-298, 312, 313, 315; wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie 600-607/97 *Alzetta Mauro i inni p. Komisji*, pkt 76–79). W świetle powyższego, zakazana pomoc państwa to korzyść przyznawana przedsiębiorstwu przez państwo, jakiej przedsiębiorstwo to nie uzyskałoby w ramach normalnej działalności gospodarczej.

W drodze wyjątku od generalnego zakazu udzielania pomocy państwa, art. 107 ust. 2 i 3 TfUE określa kategorie dopuszczalnej pomocy państwa. Ustęp 2 wymienia rodzaje pomocy państwa, która jest zgodna z rynkiem wewnętrznym *ex lege*, ust. 3 wskazuje natomiast kategorie pomocy państwa, które mogą być uznane za zgodne z prawem Unii na mocy decyzji Komisji Europejskiej. Z

---

¹ Nie grozi zakłóceniem konkurencji pomoc bagatelna (pomoc *de minimis*), tj. pomoc, której wysokość nie przekracza kwoty 200 tys. euro w ciągu trzech lat i wypełnia inne przesłanki ustalone w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy *de minimis* (Dz. Urz. UE L 379 z 28.12.2006 r., str. 5).

punktu widzenia opiniowanego projektu ustawy, na uwagę zasługuje pomoc państwa zgodna z rynkiem wewnętrznym *ex lege*, o której mowa w art. 107 ust. 2 lit. a) TfUE, a mianowicie pomoc o charakterze socjalnym przyznawana indywidualnym konsumentom, pod warunkiem przyznawania jej bez dyskryminacji związanej z pochodzeniem produktów. Pomoc taka jest najczęściej przyznawana bezpośrednio przedsiębiorcom, jednak jest skierowana do określonej grupy konsumentów, i z taką sytuacją mamy do czynienia w przypadku opiniowanego projektu ustawy. Do tej pomocy zalicza się dofinansowanie zakładów opieki społecznej, zakupu karet i innego sprzętu medycznego oraz biletów przewozów promowych lub lotniczych, np. na wyspy (B. Kurcz, komentarz do art. 107 TfUE (w:) A. Wróbel (red.), komentarz do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Warszawa 2011).

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

3.1. Projektowany art. 3 ustawy przewiduje, że wykonywanie działalności gospodarczej, w zakresie określonym w ustawie o SKOK z 2009 r., wymaga uzyskania zezwolenia. Przepis ten poszerzy katalog rodzajów działalności gospodarczej, określony w art. 75 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, który określa kategorie działalności, których prowadzenie wymaga uzyskania zezwolenia. Projektowany wymóg należy ocenić pod kątem jego zgodności ze swobodą przedsiębiorczości, o której stanowi art. 49 akapit 1 TfUE oraz swobodą świadczenia usług, o której stanowi art. 56 TfUE, w tym wymogów dyrektywy usługowej.

Możliwość wprowadzania przez państwa członkowskie systemu zezwoleń uzależniających podejmowanie lub prowadzenie działalności usługowej wprowadza art. 9 dyrektywy usługowej. System zezwoleń, w rozumieniu tej dyrektywy, oznacza każdą procedurę, zgodnie z którą, od usługodawcy lub usługobiorcy faktycznie wymaga się podjęcia kroków w celu uzyskania od właściwego organu formalnej lub dorozumianej decyzji dotyczącej podjęcia lub prowadzenia działalności usługowej (art. 4 ust. 6 dyrektywy usługowej). Dyrektywa ta ustala wymogi, jakie ma spełniać wprowadzany system zezwoleń. Ma być on niedyskryminacyjny względem usługodawców, potrzeba jego wprowadzenia ma wynikać z nadrzędnego interesu publicznego, a wyznaczonego celu nie można osiągnąć za pomocą mniej restrykcyjnych środków, w szczególności z uwagi na fakt, że kontrola następcza miałaby mieć miejsce zbyt późno by odnieść rzeczywisty skutek.

Na gruncie powyższych wymogów dotyczących systemu zezwoleń należy wskazać, że celem kas jest gromadzenie środków pieniężnych członków kas, udzielanie im pożyczek i kredytów, przeprowadzanie rozliczeń finansowych oraz pośredniczenie przy zawieraniu umów ubezpieczenia (art. 3 ust. 1 ustawy o

SKOK z 2009 r.). Bezsporne jest, że oferowanie tego rodzaju usług niesie ze sobą niebezpieczeństwa zarówno dla podmiotów z nich korzystających, jak i porządku i bezpieczeństwa publicznego. To z kolei rodzi konieczność zapewniania przez organy władzy publicznej, by podmioty na nie narażone były przed nimi chronione. Wprowadzenie wymogu uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności obciążonej ryzykiem, zakładające weryfikację przez organy władzy publicznej warunków niezbędnych do jej prowadzenia, jest jednym ze sposobów, w jaki cel ten może być zrealizowany. Należy również odnotować, że wymóg uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie regulowanym ustawą o SKOK z 2009 r. nie został sformułowany w sposób dyskryminacyjny, ma bowiem zastosowanie względem podmiotów krajowych, jak i pochodzących z państw członkowskich. Przepisy ustawy nie uzależniają członkostwa w kasach od przynależności państwowej ani siedziby podmiotu przynależącego do nich².

W konkluzji przyjąć można, że wymogi ochrony konsumentów, porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego, nakazujące ustawodawcy krajowemu sprawowanie kontroli nad działalnością podmiotów oferujących usługi finansowe, mogą uzasadniać wprowadzenie wymogu uzyskania zezwolenia na jej prowadzenie. Wymóg ten jest proporcjonalny względem realizowanych celów oraz niedyskryminacyjny. W tym świetle art. 3 projektu ustawy nie narusza swobody przepływu przedsiębiorczości ani świadczenia usług.

3.2. Analizując zgodność projektu ustawy dyrektywą bankową należy uwzględnić, że kasy nie są nią objęte na mocy derogacji ustanowionej w art. 20 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia do Unii Europejskiej Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L 236 z 23. 9.2003, Dz. U. z 2004 Nr 90, poz. 864 (Aktu Akcesyjnego). Przepis ten określa zmiany dokonane w prawie Unii Europejskiej w związku z przystąpieniem do niej Polski i pozostałych dziewięciu państw członkowskich. Artykuł ten odsyła do załącznika II Aktu Akcesyjnego, który w dziale dotyczącym swobodnego przepływu usług wyłącza Spółdzielcze Kasy Oszczędnościowo-Kredytowe i Bank Gospodarstwa Krajowego spod drugiej dyrektywy bankowej 2000/12/WE. Stosowne wyłączenie, uwzględniające postanowienia Aktu Akcesyjnego, zostało również dokonane w art. 2 ust. 3 drugiej dyrektywy bankowej 2000/12/WE oraz w art. 2 trzeciej, obecnie

---

² Zgodnie z art. 10 ustawy o SKOK z 2009 r. członkami kas mogą być osoby fizyczne połączone więzią o charakterze zawodowym lub organizacyjnym, a w szczególności pracownicy zatrudnieni w jednym lub kilku zakładach pracy oraz osoby należące do tej samej organizacji społecznej lub zawodowej. Członkami kas mogą być także organizacje pozarządowe, jednostki organizacyjne kościołów i związków wyznaniowych posiadające osobowość prawną, spółdzielnie, związki zawodowe oraz wspólnoty mieszkaniowe.

obowiązującej dyrektywy bankowej 2006/45/WE. Zgodnie z art. 7 Aktu Akcesyjnego, o ile nie stanowi on inaczej, jego postanowienia nie mogą być zawieszane, zmienione ani uchylone w sposób inny niż według procedury zmiany traktatów ustanowionej w Traktatach założycielskich.

3.3. W końcu, art. 1 ust. 2 b projektu ustawy, nowelizujący art. 83 ust. 3 ustawy o SKOK z 2009 r. należy ocenić z punktu widzenia zgodności z art. 107 TfUE. Zmieniany artykuł przewiduje, że w przypadku zagrożenia płynności kas, NBP może udzielić Kasie Krajowej kredytu na zasilenie funduszu stabilizacyjnego, o którym mowa w art. 55 ust. 1 ustawy o SKOK z 2009 r., pod warunkiem ustanowienia odpowiedniego zabezpieczenia. Fundusz stabilizacyjny ma celu zapewnienie stabilności finansowej kas i udzielanie im z jego środków wsparcia finansowego. Jest on wyodrębniony w Kasie Krajowej i pochodzi ze środków wnoszonych przez kasy. Szczegółowe zasady tworzenia funduszu stabilizacyjnego i jego przeznaczenie określa statut Kasy Krajowej. Wolne środki pieniężne funduszu stabilizacyjnego mogą być inwestowane wyłącznie w obligacje i inne papiery wartościowe emitowane, poręczone lub gwarantowane przez Skarb Państwa lub NBP, a także w jednostki uczestnictwa funduszy rynku pieniężnego. Ze środków tego funduszu nie mogą być pokrywane straty bilansowe Kasy Krajowej (art. 42 w zw. z art. 55 ustawy o SKOK z 2009 r.).

Z punktu widzenia zgodności projektowanego przepisu z art. 107 TfUE nie budzi wątpliwości, że Kasa Krajowa może być uznana za przedsiębiorstwo. Zgodnie z art. 41 ust. 1 i 2 ustawy o SKOK z 2009 r. jest ona spółdzielnią osób prawnych, do której należą wyłącznie kasy. Pomimo że celem jej działalności jest zapewnienie stabilności finansowej kas, a w szczególności udzielanie kasom wsparcia finansowego ze środków funduszu stabilizacyjnego oraz sprawowanie kontroli nad kasami dla zapewnienia bezpieczeństwa zgromadzonych w nich oszczędności oraz zgodności działalności kas z przepisami prawa, art. 44 ustawy o SKOK z 2009 r., określający jej zadania, wyraźnie dopuszcza możliwość prowadzenia przez nią działalności gospodarczej. Przewiduje on, że Kasa Krajowa zobowiązana jest prowadzić na rzecz swoich członków działalność polegającą m.in. na zapewnianiu doradztwa prawnego, organizacyjnego i finansowego, organizowaniu szkoleń i prowadzeniu działalności wydawniczej związanej z działalnością kas, opracowywaniu standardów świadczenia usług i prowadzenia dokumentacji przez kasy oraz systemów informatycznych dla kas, przyjmowaniu lokat i udzielaniu pożyczek i kredytów kasom. Kasa Krajowa może też prowadzić na rzecz kasy lub jej członków inną działalność, niż określona w art. 44 ustawy o SKOK z 2009 r., na podstawie umowy zawartej z tą kasą, o czym informuje KNF. Z punktu widzenia art. 107 TfUE Kasa Krajowa stanowi przedsiębiorstwo, gdyż oferuje usługi będącej w rzeczywistej konkurencji z innymi, podobnymi usługami.

W świetle art. 107 TfUE należy również spojrzeć na przepisy ustanawiające fundusz stabilizacyjny, z których wynika, że ustawodawca określa jedynie niektóre wymogi związane z jego funkcjonowaniem. Dotyczą one m.in. jego gwarancyjnego charakteru, źródeł pochodzenia środków zasilających go czy sposobu inwestowania wolnych środków. Szczegółowe zasady tworzenia funduszu stabilizacyjnego i jego przeznaczenie określa statut Kasy Krajowej. Nie można zatem wykluczyć wykorzystywania środków tego funduszu na ustawowo dozwolone działania Kasy, które jednak, w świetle art. 107 ust. 1 TfUE, będzie stanowić działalność gospodarczą.

Z punktu widzenia analizowanej problematyki pomocy państwa istotne jest, że ustawa nie określa reguł udzielenia kredytu mającego zasilić fundusz stabilizacyjny. Oznacza to, że NBP może udzielić go Kasie Krajowej na warunkach obowiązujących na rynku, lub też na warunkach korzystniejszych lub mniej konkurencyjnych niż rynkowe. Jeżeli kredyt byłby udzielony na warunkach korzystniejszych niż obowiązujące na rynku, wówczas w świetle art. 107 ust. 1 TfUE stanowiłby selektywną korzyść udzielaną Kasie Krajową, niedostępną na rzecz innych podmiotów świadczących względem niej usługi konkurencyjne. Ponieważ korzyść ta byłaby równocześnie udzielana z zasobów państwowych (NBP) i potencjalnie mogłaby wpływać na wymianę handlową, należałoby ją uznać za zakazaną pomoc państwa, o której mowa w art. 107 ust. 1 TfUE.

Należy jednak odnotować, że pomoc ta mogłaby być uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym *ex lege*, na podstawie art. 107 ust. 2 lit. a) TfUE, jako pomoc o charakterze socjalnym, przyznawana indywidualnym konsumentom. Można bowiem przyjąć, że *ratio legis* analizowanego przepisu polega na zabezpieczeniu środków deponowanych w kasach przez indywidualnych konsumentów na wypadek utraty przez kasy płynności finansowej. Jeżeli bowiem płynność utraciłaby jednocześnie większa liczba kas, a zaspokajanie ich roszczeń zachwiałoby równowagę funduszu stabilizacyjnego, wówczas Kasa Krajowa mogłaby poprawić jego sytuację finansową posiłkując się kredytem uzyskanym przez NBP. Wówczas środki tego kredytu, przekazane na gwarantowanie depozytów indywidualnych konsumentów mogłyby być uznane za pomoc o charakterze socjalnym, o której stanowi art. 107 ust. 2 lit. a) TfUE.

Organem uprawnionym do wiążącego orzekania o zgodności pomocy państwa ze rynkiem wewnętrznym jest Komisja Europejska. W celu umożliwienia jej realizacji tego zadania, art. 108 ust. 3 TfUE nakłada na państwa członkowskie obowiązki notyfikacyjne. Komisja jest przez nie informowana, w czasie odpowiednim do przedstawienia uwag, o wszelkich planach przyjęcia środków przyznających pomoc państwa lub zmieniających pomoc już przyznaną. W przypadku stwierdzenia, że planowany przez państwo członkowskie środek stanowi zakazaną pomoc państwa, Komisja wydaje decyzję nakazującą zniesienie go lub jego zmianę, może też wydać decyzję stwierdzającą, że planowany środek nie stanowi pomocy państwa lub że jest

pomocą dopuszczalną. Szczegółowe zasady realizacji obowiązku notyfikacji ustala rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania dawnego art. 93 Traktatu WE (Dz. Urz. UE L 83, 27.03.1999, s. 1).

W polskim porządku prawnym wykonaniu obowiązku notyfikacji, o którym mowa w art. 108 ust. 3 TfUE, służy ustawa z 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 59, poz. 404, ze zm.). Na poziomie krajowym zgodność z rynkiem wewnętrznym pomocy udzielanej przez państwo ocenia Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK), a jeżeli pomoc przyznawana jest w rolnictwie lub rybołówstwie - minister właściwy do spraw rolnictwa. W tym trybie opinii podlegają projekty aktów normatywnych przewidujące programy pomocowe³ i pomoc indywidualną⁴. W przypadku projektu ustawy będącej programem pomocowym opracowanym przez podmiot nie będący organem administracji publicznej (co odnosi się m.in. do poselskich projektów ustaw), organ właściwy na podstawie regulaminu Sejmu występuje z wnioskiem do, odpowiednio, Prezesa UOKiK lub ministra właściwego do spraw rolnictwa, m.in. o wydanie opinii oraz przekazanie do Komisji projektu w celu dokonania jego notyfikacji. Wydana w tym trybie opinia zawiera w szczególności stanowisko, czy projekt przewiduje udzielanie pomocy publicznej, czy pomoc publiczna jest zgodna ze wspólnym rynkiem, propozycję zmian przedstawionych w celu zapewnienia zgodności postanowień projektu ze wspólnym rynkiem oraz stanowisko w sprawie obowiązku notyfikacji projektu. (art. 12, art. 13 i 16a przytoczonej ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej).

W podsumowaniu można wskazać, że dokonanie oceny czy kredyt udzielany przez NBP Kasie Krajowej stanowi zakazaną pomoc państwa, a jeśli tak jest, to czy może być on uznany za pomoc dozwoloną *ex lege* należy, w pierwszym rzędzie, do Prezesa UOKiK, a ewentualnie następnie, do kompetencji Komisji Europejskiej.

---

³ Program pomocowy oznacza każde działanie, na którego podstawie, bez dalszego wprowadzania w życie wymaganych środków, można dokonać wypłat pomocy indywidualnej na rzecz przedsiębiorstw określonych w ustawie w sposób ogólny i abstrakcyjny oraz każde działanie, na którego podstawie pomoc, która nie jest związana z konkretnym projektem, może zostać przyznana jednemu lub kilku przedsiębiorstwom na czas nieokreślony i w nieokreślonej kwocie (art. 1 d rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999).

⁴ Zgodnie z art. 1e rozporządzenia nr 659/99 pod pojęciem pomocy indywidualnej należy rozumieć każdą pomoc, która nie jest przyznawana na podstawie programu pomocowego, oraz wszelką pomoc podlegającą obowiązkowi zgłoszenia, przyznawaną na podstawie programu pomocowego. Jednostkowy charakter pomocy indywidualnej wskazuje, iż jest ona przyznawana na podstawie bezpośredniej podstawy udzielania wsparcia, tj. końcowego rozstrzygnięcia organu udzielającego pomocy ujęte w formalnym akcie. Mają one najczęściej postać indywidualnych aktów administracyjnych oraz umów cywilnoprawnych.

4. Konkluzja

Projekt ustawy o zmianie ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych wymaga zaopiniowania przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumenta w trybie ustawy z 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej. W opinii tej Prezes oceni, czy projekt ten przewiduje udzielenie pomocy publicznej i czy pomoc ta jest zgodna z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 2 TfUE, a także zajmie stanowisko dotyczące wszczęcia procedury notyfikacyjnej przekazującej projekt ustawy do Komisji Europejskiej.

Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Zbigniew Wrona

Warszawa, 10 września 2012 r.

BAS–WAPEiM–2216/12

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Uzupełniona opinia w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej komisijnego projektu ustawy o zmianie ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Agnieszka Kołacz-Leszczyńska)¹

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2012 r., poz. 32), sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Projekt ustawy nowelizuje ustawę z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2012 r., poz. 855), zwaną dalej „ustawą o SKOK z 2009 r.”. Projekt zmienia ustawę, która nie weszła jeszcze w życie (ustawa ta ma wejść w życie dnia 27 października 2012 r., z wyjątkiem art. 24 ust. 5 i art. 83 pkt 1 i 2, które mają wejść w życie od dnia 27 stycznia 2014 r. oraz art. 24 ust. 6, który ma wejść w życie w dniu 27 kwietnia 2013 r.). Projekt ustawy nowelizuje również ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (NBP) (Dz. U. z 2005 r. Nr 1, poz. 2, z późn. zm.), ustawę z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, z późn. zm.) i ustawę z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. Nr 157, poz. 1119, z późn. zm.).

Celem projektu ustawy jest, jak wskazuje projektodawca w uzasadnieniu projektu, dostosowanie przepisów ustawy o SKOK z 2009 r., od przyjęcia której minęło prawie trzy lata, do zmian, które w tym okresie zaszły w prawie. W tym celu:

- w art. 36 ust. 3 ustawy o SKOK z 2009 r. uwzględniono odwołanie do obecnie obowiązującej ustawy o kredycie konsumenckim (art. 1 pkt 1 projektu ustawy);
- art. 38 ust. 2 ustawy o NBP dostosowano do ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o indywidualnych kontach emerytalnych oraz indywidualnych

---

¹ Niniejsza opinia stanowi uzupełnienie opinii BAS z dnia 5 września 2012 r. o sygn. 2216/12.

kontakach zabezpieczenia emerytalnego (Dz. U. Nr 116, poz. 1205). Ponadto nowelizowany art. 43 ustawy o NBP przewiduje możliwość udzielania Kasie Krajowej przez NBP kredytu na zasilenie funduszu stabilizacyjnego (art. 1 pkt 2 projektu ustawy);

- art. 75 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej stanowić będzie, że wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie określonym w ustawie o SKOK z 2009 r. będzie wymagać uzyskania zezwolenia (art. 1 pkt 3 projektu ustawy);
- art. 2 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, określający cele tego nadzoru, uwzględnia przyjęcie ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2011 Nr 199, poz. 1175) (art. 1 pkt 4 projektu ustawy).

Projekt ustawy zawiera przepisy intertemporalne. Przewidują one, że obowiązki dotyczące sprawozdań finansowych SKOK, wynikające z ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2009 r, Nr 152, poz. 1223 j.t. ze zm.), będą miały zastosowanie za rok obrotowy rozpoczynający się w roku, w którym ustawa wejdzie w życie (art. 1 pkt 5 projektu ustawy). Ponadto, w okresie 24 miesięcy od dnia, w którym ustawa wejdzie w życie, NBP będzie mógł udzielać Kasie Krajowej kredytu krótkoterminowego, na uzupełnienie środków funduszu stabilizacyjnego (art. 1 pkt 6 projektu ustawy).

Ustawa ma wejść w życie z dniem ogłoszenia (art. 2 projektu ustawy).

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

Przepisy projektu ustawy należy ocenić pod kątem następujących wymogów ustanowionych w prawie UE:

2.1. Swoboda przedsiębiorczości i świadczenia usług

Artykuł 49 akapit 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TfUE) zakazuje ograniczania swobody przedsiębiorczości obywateli jednego państwa członkowskiego na terytorium innego państwa członkowskiego. Zakaz ten obejmuje również ograniczenia w tworzeniu agencji, oddziałów lub filii przez obywateli danego państwa członkowskiego, ustanowionych na terytorium innego państwa członkowskiego. Artykuł 52 ust. 1 TfUE stanowi jednak, że postanowienia rozdziału TfUE zawierające przepisy dotyczące swobody przedsiębiorczości oraz środki podjęte na ich podstawie nie przesądzają o zastosowaniu przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych przewidujących szczególne traktowanie cudzoziemców, uzasadnione względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego.

Swobodę usług gwarantuje art. 56 TfUE, który zakazuje ograniczeń w swobodnym świadczeniu usług wewnątrz Unii w odniesieniu do obywateli państw członkowskich mających swe przedsiębiorstwo w państwie członkowskim innym niż państwo odbiorcy świadczenia. Usługami, w rozumieniu traktatów, są świadczenia wykonywane zwykle za wynagrodzeniem

w zakresie, w jakim nie są objęte postanowieniami o swobodnym przepływie towarów, kapitału i osób. Przepisy uszczegółowiające traktatowe przepisy ustanawiające tę swobodę zawarto w dyrektywie 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (Dz. Urz. UE L 376 z 27.12.2006, str. 36), zwanej dalej „dyrektywą usługową”.

2.2. Dyrektywa bankowa

Przepisy projektu ustawy należy również ocenić pod kątem wymogów dyrektywy 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (Dz. Urz. UE L 177 z 30.6.2006, str. 1), zwanej dalej „dyrektywą bankową”. Dyrektywa ta ustala warunki podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe. Instytucjami tymi, zgodnie z jej art. 4, są przedsiębiorstwa, których działalność polega na przyjmowaniu depozytów lub innych funduszy podlegających zwrotowi od ludności oraz na przyznawaniu kredytów na swój własny rachunek. Instytucjami finansowymi są również instytucje pieniądza elektronicznego w rozumieniu dyrektywy 2000/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością (Dz. Urz. UE L 275 z 27.10.2000, str. 39, polskie wydanie specjalne rozdz. 6, t. 3, s. 343).

2.3. Pomoc państwa

Projekt ustawy należy również ocenić pod kątem zgodności z art. 107 ust. 1 TfUE zakazującym państwom członkowskim udzielania przedsiębiorcom pomocy. Przewiduje on, że z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w Traktatach, wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Przepisy unijne nie definiują pojęcia „pomocy państwa”. Z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) wynika jednak, stanowi ją wsparcie udzielone przedsiębiorstwu przez państwo członkowskie lub przy użyciu jego zasobów, mające charakter selektywny, które grozi zakłóceniem lub zakłóca konkurencję i wymianę handlową między państwami członkowskimi (T-34/02 *EUURL Le Levant 001 i in. p. Komisji*). Warunki te muszą być spełnione kumulatywnie: niespełnienie choćby jednego z nich oznacza, że nie występuje zakazana pomoc państwa.

Na gruncie art. 107 TfUE pojęcie „przedsiębiorstwa” jest rozumiane szeroko. Uznawana jest za nie każda jednostka zaangażowana w działalność gospodarczą, niezależnie od jej statusu prawnego i sposobu finansowania

(wyroki Trybunału Sprawiedliwości w sprawach C-41/90 *Höfner p. Macroton i 170/83 Hydrotherm p. Compact*, pkt 11). Działalność gospodarcza oznacza natomiast każdą działalność polegającą na oferowaniu na rynku towarów lub usług, przy czym przeważający nie jest zarobkowy charakter tej działalności, lecz działanie na rynku, na którym oferowane są towary i usługi pozostające w rzeczywistości lub w potencjalnej konkurencji (wyroki Trybunału Sprawiedliwości w sprawach C-35/96 *Komisja p. Włochom*, pkt 36 i C-180/98 i C-184/98 *Pavlov*, pkt 75). Pomoc jest przyznawana przedsiębiorstwu przez państwo członkowskie, gdy pochodzi z jego zasobów bezpośrednio lub pośrednio, a udzielenie pomocy jest przypisywane temu państwu (wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-379/98 *PreussenElektra AG*). W przypisaniu państwu udzielenia pomocy istotne jest wykazanie, że stanowi ono część polityki określonej przez władze krajowe. Przez korzyść, o której stanowi art. 107 ust. 1 TfUE, rozumie się natomiast uprzywilejowanie o charakterze gospodarczym, które może przybierać różne formy (np. dotacji, zwolnienia ze świadczeń, gwarancji kredytowej, nieodpłatnego przeniesienia gruntu). Kolejna przesłanka uznania korzyści za pomoc państwa – selektywność (szczegółowość), jest wypełniona wówczas, jeżeli pomoc ma taki charakter, że sprzyja określonym przedsiębiorstwom lub sektorom gospodarki. Selektywność ustala się zestawiając przedsiębiorstwa, które w świetle celu realizowanego przez planowany środek, są w porównywalnej sytuacji prawnej i faktycznej (wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-143/99 *Adria-Wien*). W końcu, by pomoc państwa była niedozwolona, musi grozić zakłóceniem lub zakłócać konkurencję² i wymianę handlową między państwami członkowskimi. Pomoc wpływa na wymianę handlową, gdy wzmacnia pozycję danego przedsiębiorstwa w porównaniu z innymi przedsiębiorstwami konkurującymi na rynku wewnętrznym (wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie 730/79 *Philip Morris Holland BV p. Komisji*, pkt 11). Rzeczywisty wpływ pomocy publicznej na konkurencję i handel między państwami członkowskimi nie musi być rzeczywiście udowodniony, wystarczające jest wykazanie potencjalnej możliwości jego wystąpienia (wyrok Sądu Pierwszej Instancji w sprawie T-298, 312, 313, 315; wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie 600-607/97 *Alzetta Mauro i inni p. Komisji*, pkt 76–79). W świetle powyższego, zakazana pomoc państwa to korzyść przyznawana przedsiębiorstwu przez państwo, jakiej przedsiębiorstwo to nie uzyskałoby w ramach normalnej działalności gospodarczej.

W drodze wyjątku od generalnego zakazu udzielania pomocy państwa, art. 107 ust. 2 i 3 TfUE określa kategorie dopuszczalnej pomocy państwa. Ustęp 2 wymienia rodzaje pomocy państwa, która jest zgodna z rynkiem wewnętrznym

---

² Nie grozi zakłóceniem konkurencji pomoc bagatelna (pomoc *de minimis*), tj. pomoc, której wysokość nie przekracza kwoty 200 tys. euro w ciągu trzech lat i wypełnia inne przesłanki ustalone w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy *de minimis* (Dz. Urz. UE L 379 z 28.12.2006 r., str. 5).

ex lege, ust. 3 wskazuje natomiast kategorie pomocy państwa, które mogą być uznane za zgodne z prawem Unii na mocy decyzji Komisji Europejskiej. Z punktu widzenia opiniowanego projektu ustawy, na uwagę zasługuje pomoc państwa zgodna z rynkiem wewnętrznym *ex lege*, o której mowa w art. 107 ust. 2 lit. a) TfUE, a mianowicie pomoc o charakterze socjalnym przyznawana indywidualnym konsumentom, pod warunkiem przyznawania jej bez dyskryminacji związanej z pochodzeniem produktów. Pomoc taka jest najczęściej przyznawana bezpośrednio przedsiębiorcom, jednak jest skierowana do określonej grupy konsumentów, i z taką sytuacją mamy do czynienia w przypadku opiniowanego projektu ustawy. Do tej pomocy zalicza się dofinansowanie zakładów opieki społecznej, zakupu karet i innego sprzętu medycznego oraz biletów przewozów promowych lub lotniczych, np. na wyspy (B. Kurcz, komentarz do art. 107 TfUE (w:) A. Wróbel (red.), Komentarz do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Warszawa 2011).

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

3.1. Projektowany art. 1 pkt 3 ustawy przewiduje, że wykonywanie działalności gospodarczej, w zakresie określonym w ustawie o SKOK z 2009 r., wymaga uzyskania zezwolenia. Przepis ten poszerzy katalog rodzajów działalności gospodarczej, określony w art. 75 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, który określa kategorie działalności, których prowadzenie wymaga uzyskania zezwolenia. Projektowany wymóg należy ocenić pod kątem jego zgodności ze swobodą przedsiębiorczości, o której stanowi art. 49 akapit 1 TfUE oraz swobodą świadczenia usług, o której stanowi art. 56 TfUE i dyrektywa usługowa.

Możliwość wprowadzania przez państwa członkowskie systemu zezwoleń uzależniających podejmowanie lub prowadzenie działalności usługowej wprowadza art. 9 dyrektywy usługowej. System zezwoleń, w rozumieniu tej dyrektywy, oznacza każdą procedurę, zgodnie z którą, od usługodawcy lub usługobiorcy faktycznie wymaga się podjęcia kroków w celu uzyskania od właściwego organu formalnej lub dorozumianej decyzji dotyczącej podjęcia lub prowadzenia działalności usługowej (art. 4 ust. 6 dyrektywy usługowej). Dyrektywa ta ustala wymogi, jakie ma spełniać wprowadzany system zezwoleń. Ma być on niedyskryminacyjny względem usługodawców, potrzeba jego wprowadzenia ma wynikać z nadrzędnego interesu publicznego, a wyznaczonego celu nie można osiągnąć za pomocą mniej restrykcyjnych środków, w szczególności z uwagi na fakt, że kontrola następcza miałaby mieć miejsce zbyt późno by odnieść rzeczywisty skutek.

Na gruncie powyższych wymogów dotyczących systemu zezwoleń należy wskazać, że celem kas jest gromadzenie środków pieniężnych członków kas,

udzielanie im pożyczek i kredytów, przeprowadzanie rozliczeń finansowych oraz pośredniczenie przy zawieraniu umów ubezpieczenia (art. 3 ust. 1 ustawy o SKOK z 2009 r.). Bezsporne jest, że oferowanie tego rodzaju usług niesie ze sobą niebezpieczeństwa zarówno dla podmiotów z nich korzystających, jak i porządku i bezpieczeństwa publicznego. To z kolei rodzi konieczność zapewniania przez organy władzy publicznej, by podmioty na nie narażone były przed nimi chronione. Wprowadzenie wymogu uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności obciążonej ryzykiem, zakładające weryfikację przez organy władzy publicznej warunków niezbędnych do jej prowadzenia, jest jednym ze sposobów, w jaki cel ten może być zrealizowany. Należy również odnotować, że wymóg uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie regulowanym ustawą o SKOK z 2009 r. nie został sformułowany w sposób dyskryminacyjny, ma bowiem zastosowanie względem podmiotów krajowych, jak i pochodzących z państw członkowskich. Przepisy ustawy nie uzależniają członkostwa w kasach od przynależności państwowej ani siedziby podmiotu przynależącego do nich³.

W konkluzji przyjąć można, że wymogi ochrony konsumentów, porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego, nakazujące ustawodawcy krajowemu sprawowanie kontroli nad działalnością podmiotów oferujących usługi finansowe, mogą uzasadniać wprowadzenie wymogu uzyskania zezwolenia na jej prowadzenie. Wymóg ten jest proporcjonalny względem realizowanych celów oraz niedyskryminacyjny. W tym świetle art. 1 pkt 3 projektu ustawy nie narusza swobody przepływu przedsiębiorczości ani świadczenia usług.

3.2. Analizując zgodność projektu ustawy z dyrektywą bankową należy uwzględnić, że kasy nie są nią objęte na mocy derogacji ustanowionej w art. 20 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia do Unii Europejskiej Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L 236 z 23. 9.2003, Dz. U. z 2004 Nr 90, poz. 864 (Aktu Akcesyjnego). Przepis ten określa zmiany dokonane w prawie Unii Europejskiej w związku z przystąpieniem do niej Polski i pozostałych dziewięciu państw członkowskich. Artykuł ten odsyła do załącznika II Aktu Akcesyjnego, który w dziale dotyczącym swobodnego przepływu usług wyłącza Spółdzielcze Kasy Oszczędnościowo-Kredytowe i Bank Gospodarstwa Krajowego spod drugiej dyrektywy bankowej 2000/12/WE. Stosowne wyłączenie, uwzględniające

---

³ Zgodnie z art. 10 ustawy o SKOK z 2009 r. członkami kas mogą być osoby fizyczne połączone więzią o charakterze zawodowym lub organizacyjnym, a w szczególności pracownicy zatrudnieni w jednym lub kilku zakładach pracy oraz osoby należące do tej samej organizacji społecznej lub zawodowej. Członkami kas mogą być także organizacje pozarządowe, jednostki organizacyjne kościołów i związków wyznaniowych posiadające osobowość prawną, spółdzielnie, związki zawodowe oraz wspólnoty mieszkaniowe.

postanowienia Aktu Akcesyjnego, zostało również dokonane w art. 2 ust. 3 drugiej dyrektywy bankowej 2000/12/WE oraz w art. 2 trzeciej, obecnie obowiązującej dyrektywy bankowej 2006/45/WE. Zgodnie z art. 7 Aktu Akcesyjnego, o ile nie stanowi on inaczej, jego postanowienia nie mogą być zawieszane, zmieniane ani uchylone w sposób inny niż według procedury zmiany traktatów ustanowionej w Traktatach założycielskich.

3.3. Artykuł 1 pkt 2 lit. b projektu ustawy, nowelizujący art. 83 ust. 3 ustawy o SKOK z 2009 r. oraz art. 2 pkt 6 projektu ustawy, nowelizujący art. 91 ust. 3 ustawy o SKOK z 2009 r., należy ocenić z punktu widzenia zgodności z art. 107 TfUE. Zmieniany artykuł 83 ust. 3 ustawy o SKOK z 2009 r. przewiduje, że w przypadku zagrożenia płynności kas, NBP może udzielić Kasie Krajowej kredytu na zasilenie funduszu stabilizacyjnego, o którym mowa w art. 55 ust. 1 ustawy o SKOK z 2009 r., pod warunkiem ustanowienia odpowiedniego zabezpieczenia. Fundusz stabilizacyjny ma na celu zapewnienie stabilności finansowej kas i udzielanie im z jego środków wsparcia finansowego. Jest on wyodrębniony w Kasie Krajowej i pochodzi ze środków wnoszonych przez kasy. Szczegółowe zasady tworzenia funduszu stabilizacyjnego i jego przeznaczenie określa statut Kasy Krajowej. Wolne środki pieniężne funduszu stabilizacyjnego mogą być inwestowane wyłącznie w obligacje i inne papiery wartościowe emitowane, poręczone lub gwarantowane przez Skarb Państwa lub NBP, a także w jednostki uczestnictwa funduszy rynku pieniężnego. Ze środków tego funduszu nie mogą być pokrywane straty bilansowe Kasy Krajowej (art. 42 w zw. z art. 55 ustawy o SKOK z 2009 r.). Zmieniany art. 91 ust. 2 ustawy o SKOK z 2009 r. przewiduje, iż w terminie 24 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy w przypadku wyczerpania środków funduszu stabilizacyjnego i wystąpieniu zagrożenia stabilności systemu spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych, NBP może udzielić Kasie Krajowej kredytu krótkoterminowego, na uzupełnienie środków tego funduszu, w celu realizacji zadań, o których mowa w art. 91 ust. 1 oraz art. 36 ustawy o SKOK z 2009 r., pod warunkiem ustanowienia odpowiedniego zabezpieczenia.

Z punktu widzenia zgodności projektowanych przepisów z art. 107 TfUE nie budzi wątpliwości, że Kasa Krajowa może być uznana za przedsiębiorstwo. Zgodnie z art. 41 ust. 1 i 2 ustawy o SKOK z 2009 r. jest ona spółdzielnią osób prawnych, do której należą wyłącznie kasy. Pomimo że celem jej działalności jest zapewnienie stabilności finansowej kas, a w szczególności udzielanie kasom wsparcia finansowego ze środków funduszu stabilizacyjnego oraz sprawowanie kontroli nad kasami dla zapewnienia bezpieczeństwa zgromadzonych w nich oszczędności oraz zgodności działalności kas z przepisami prawa, art. 44 ustawy o SKOK z 2009 r., określający jej zadania, wyraźnie dopuszcza możliwość prowadzenia przez nią działalności gospodarczej. Przewiduje on, że Kasa Krajowa zobowiązana jest prowadzić na rzecz swoich członków działalność polegającą m.in. na zapewnianiu doradztwa prawnego, organizacyjnego i

finansowego, organizowaniu szkoleń i prowadzeniu działalności wydawniczej związanej z działalnością kas, opracowywaniu standardów świadczenia usług i prowadzenia dokumentacji przez kasy oraz systemów informatycznych dla kas, przyjmowaniu lokat i udzielaniu pożyczek i kredytów kasom. Kasa Krajowa może też prowadzić na rzecz kasy lub jej członków inną działalność, niż określoną w art. 44 ustawy o SKOK z 2009 r., na podstawie umowy zawartej z tą kasą, o czym informuje KNF. Z punktu widzenia art. 107 TfUE Kasa Krajowa stanowi przedsiębiorstwo, gdyż oferuje usługi będącej w rzeczywistej konkurencji z innymi, podobnymi usługami.

W świetle art. 107 TfUE należy również spojrzeć na przepisy ustanawiające fundusz stabilizacyjny, z których wynika, że ustawodawca określa jedynie niektóre wymogi związane z jego funkcjonowaniem. Dotyczą one m.in. jego gwarancyjnego charakteru, źródeł pochodzenia środków zasilających go czy sposobu inwestowania wolnych środków. Szczegółowe zasady tworzenia funduszu stabilizacyjnego i jego przeznaczenie określa statut Kasy Krajowej. Nie można zatem wykluczyć wykorzystywania środków tego funduszu na ustawowo dozwolone działania Kasy, które jednak, w świetle art. 107 ust. 1 TfUE, będzie stanowić działalność gospodarczą.

Z punktu widzenia analizowanej problematyki pomocy państwa istotne jest, że ustawa nie określa reguł udzielenia kredytu mającego zasilić fundusz stabilizacyjny. Oznacza to, że NBP może udzielić go Kasie Krajowej na warunkach obowiązujących na rynku, lub też na warunkach korzystniejszych lub mniej konkurencyjnych niż rynkowe. Jeżeli kredyt byłby udzielony na warunkach korzystniejszych niż obowiązujące na rynku, wówczas w świetle art. 107 ust. 1 TfUE stanowiłby selektywną korzyść udzielaną Kasie Krajowej, niedostępną na rzecz innych podmiotów świadczących względem niej usługi konkurencyjne. Ponieważ korzyść ta byłaby równocześnie udzielana z zasobów państwowych (NBP) i potencjalnie mogłaby wpływać na wymianę handlową, należałoby ją uznać za zakazaną pomoc państwa, o której mowa w art. 107 ust. 1 TfUE.

Należy jednak odnotować, że pomoc ta mogłaby być uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym *ex lege*, na podstawie art. 107 ust. 2 lit. a) TfUE, jako pomoc o charakterze socjalnym, przyznawana indywidualnym konsumentom. Można bowiem przyjąć, że *ratio legis* analizowanego przepisu polega na zabezpieczeniu środków deponowanych w kasach przez indywidualnych konsumentów na wypadek utraty przez kasy płynności finansowej. Jeżeli bowiem płynność utraciłaby jednocześnie większa liczba kas, a zaspokajanie ich roszczeń zachwiałoby równowagę funduszu stabilizacyjnego, wówczas Kasa Krajowa mogłaby poprawić jego sytuację finansową posiłkując się kredytem uzyskanym przez NBP. Wówczas środki tego kredytu, przekazane na gwarantowanie depozytów indywidualnych konsumentów mogłyby być uznane za pomoc o charakterze socjalnym, o której stanowi art. 107 ust. 2 lit. a) TfUE.

Organem uprawnionym do wiążącego orzekania o zgodności pomocy państwa ze rynkiem wewnętrznym jest Komisja Europejska. W celu umożliwienia jej realizacji tego zadania, art. 108 ust. 3 TfUE nakłada na państwa członkowskie obowiązki notyfikacyjne. Komisja jest przez nie informowana, w czasie odpowiednim do przedstawienia uwag, o wszelkich planach przyjęcia środków przyznających pomoc państwa lub zmieniających pomoc już przyznaną. W przypadku stwierdzenia, że planowany przez państwo członkowskie środek stanowi zakazaną pomoc państwa, Komisja wydaje decyzję nakazującą zniesienie go lub jego zmianę, może też wydać decyzję stwierdzającą, że planowany środek nie stanowi pomocy państwa lub że jest pomocą dopuszczalną. Szczegółowe zasady realizacji obowiązku notyfikacji ustala rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania dawnego art. 93 Traktatu WE (Dz. Urz. UE L 83, 27.03.1999, s. 1).

W polskim porządku prawnym wykonaniu obowiązku notyfikacji, o którym mowa w art. 108 ust. 3 TfUE, służy ustawa z 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 59, poz. 404, ze zm.). Na poziomie krajowym zgodność z rynkiem wewnętrznym pomocy udzielanej przez państwo ocenia Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK), a jeżeli pomoc przyznawana jest w rolnictwie lub rybołówstwie - minister właściwy do spraw rolnictwa. W tym trybie opinii podlegają projekty aktów normatywnych przewidujące programy pomocowe⁴ i pomoc indywidualną⁵. W przypadku projektu ustawy będącej programem pomocowym opracowanym przez podmiot nie będący organem administracji publicznej (co odnosi się m.in. do poselskich projektów ustaw), organ właściwy na podstawie regulaminu Sejmu występuje z wnioskiem do, odpowiednio, Prezesa UOKiK lub ministra właściwego do spraw rolnictwa, m.in. o wydanie opinii oraz przekazanie do Komisji projektu w celu dokonania jego notyfikacji. Wydana w tym trybie opinia zawiera w szczególności stanowisko, czy projekt przewiduje udzielanie pomocy publicznej, czy pomoc publiczna jest zgodna ze wspólnym rynkiem, propozycję zmian przedstawionych w celu zapewnienia zgodności postanowień projektu ze

---

⁴ Program pomocowy oznacza każde działanie, na którego podstawie, bez dalszego wprowadzania w życie wymaganych środków, można dokonać wypłat pomocy indywidualnej na rzecz przedsiębiorstw określonych w ustawie w sposób ogólny i abstrakcyjny oraz każde działanie, na którego podstawie pomoc, która nie jest związana z konkretnym projektem, może zostać przyznana jednemu lub kilku przedsiębiorstwom na czas nieokreślony i w nieokreślonej kwocie (art. 1 d rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999).

⁵ Zgodnie z art. 1e rozporządzenia nr 659/99 pod pojęciem pomocy indywidualnej należy rozumieć każdą pomoc, która nie jest przyznawana na podstawie programu pomocowego, oraz wszelką pomoc podlegającą obowiązkowi zgłoszenia, przyznaną na podstawie programu pomocowego. Jednostkowy charakter pomocy indywidualnej wskazuje, iż jest ona przyznawana na podstawie bezpośredniej podstawy udzielania wsparcia, tj. końcowego rozstrzygnięcia organu udzielającego pomocy ujęte w formalnym akcie. Mają one najczęściej postać indywidualnych aktów administracyjnych oraz umów cywilnoprawnych.

wspólnym rynkiem oraz stanowisko w sprawie obowiązku notyfikacji projektu. (art. 12, art. 13 i 16a przytoczonej ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej).

W podsumowaniu można wskazać, że dokonanie oceny czy kredyt udzielany przez NBP Kasie Krajowej stanowi zakazaną pomoc państwa, a jeśli tak jest, to czy może być on uznany za pomoc dozwoloną *ex lege* należy, w pierwszym rzędzie, do Prezesa UOKiK, a ewentualnie następnie, do kompetencji Komisji Europejskiej.

4. Konkluzja

Projekt ustawy o zmianie ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych wymaga zaopiniowania przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumenta w trybie ustawy z 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej. W opinii tej Prezes oceni, czy projekt ten przewiduje udzielenie pomocy publicznej i czy pomoc ta jest zgodna z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 2 TfUE, a także zajmie stanowisko dotyczące wszczęcia procedury notyfikacyjnej przekazującej projekt ustawy do Komisji Europejskiej.

Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Zbigniew Wrona

Warszawa, 5 września 2012 r.

BAS-WAPEiM-2217/12

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia w sprawie stwierdzenia, czy komisyjny projekt ustawy o zmianie ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Agnieszka Kołacz-Leszczyńska) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a regulaminu Sejmu

Projekt ustawy nowelizuje ustawę z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2012 r., poz. 855), zwaną dalej „ustawą o SKOK z 2009 r.”. Projekt zmienia ustawę, która nie weszła jeszcze w życie (ustawa ta ma wejść w życie dnia 27 października 2012 r., z wyjątkiem art. 24 ust. 5 i art. 83 pkt 1 i 2, które mają wejść w życie od dnia 27 stycznia 2014 r. oraz art. 24 ust. 6, który ma wejść w życie w dniu 27 kwietnia 2013 r.). Projekt nowelizuje również ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2005 r. Nr 1, poz. 2, z późn. zm.), ustawę z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, z późn. zm.) i ustawę z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. Nr 157, poz. 1119, z późn. zm.).

Celem projektu ustawy jest, jak wskazuje projektodawca w uzasadnieniu projektu, jest dostosowanie przepisów ustawy o SKOK z 2009 r., od przyjęcia której minęło prawie trzy lata, do zmian, które w tym okresie zaszły w prawie.

Komisyjny projekt ustawy o zmianie ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych **nie jest** projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a regulaminu Sejmu.

Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Zbigniew Wrona

**PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Warszawa, dnia 11 września 2012 r.

BSA III - 021- 324/12

SEKRETARIAT SZEFA KS

L.dz. ....

Data wpływu .....12.09.2012....

**Pan
Lech CZAPLA
Szef Kancelarii Sejmu**

Szanowny Panie Ministrze!

W odpowiedzi na pismo z dnia 3 września 2012 r., GMS-WP-173-249/12 uprzejmie informuję, że Sąd Najwyższy na podstawie art. 1 p. 3 ustawy o Sądzie Najwyższym z dnia 23 listopada 2002 r. (Dz. U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.) nie uznaje za celowe opiniowania **komisyjnego projektu ustawy o zmianie ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo – kredytowych.**

Z poważaniem

Stanisław Dąbrowski

Stanisław DĄBROWSKI